

Amb motiu de l'exposició *Maragall, terror espiritual*, se celebraran a l'Arxiu Joan Maragall, a les 19.30 h, les conferències següents:

Dijous 15 de desembre de 2011

Vida nova en Maragall,

a càrrec de Francesco Ardolino, professor de la UB.

Dijous 22 de desembre de 2011

Vides de Maragall,

a càrrec de Sam Abrams, escriptor.

Dijous 12 de gener de 2012

Estat de la qüestió: Maragall en el futur,

a càrrec de Glòria Casals, professora de la UB.

Amb la col·laboració:

Generalitat de Catalunya
Institució de les Lletres Catalanes

Arxiu Joan Maragall. Biblioteca de Catalunya

Carrer d'Alfons XII, 79, 08006 Barcelona.

Tel. 93 200 14 16

mdtormo@bnc.cat

www.bnc.cat

Horari de l'exposició:

De dilluns a divendres de 10.00 h a 13.30 h

Dimarts, dimecres i dijous de 16.30 a 19.30 h

Els dissabtes 17 de desembre de 2011 i 14 de gener de 2012

de 10.00 h a 13.30 h.

M ANY
JOAN
MARAGALL
2010-2011

**Biblioteca
de Catalunya**

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Cultura

Exposició bibliogràfica MARAGALL, TERRER ESPIRITUAL

Del 14 de desembre de 2011 al 14 de gener de 2012
Arxiu Joan Maragall de la Biblioteca de Catalunya

[...] tot fa enyorar que un dia puguem tenir de Maragall una d'aquelles biografies de l'home vist des de dins i per dins, plenes d'aventures i d'actes secrets, intel·lectuals i morals, tot en barreja, aconseguints o fallits, tant se val, però unificades per la tensió cruel entre una vocació i unes recances, entre una recerca i uns dubtes.

Carles Riba, "Per què he votat Joan Maragall", 1950

Maragall, terror espiritual és una exposició documental i iconogràfica bastida al voltant de quatre grans moments textuais i biogràfics que hem volgut fonamentar a partir de quatre flors i arbres emblemàtics del poeta. Cadascun genera un àmbit autònom de reflexió que, a la vegada, es troba interconnectat amb els altres a través de l'enfilall d'una experiència interpretada en paral·lel a l'evolució interior protagonitzada pel personatge nietzschian de Zaratustra.

[...] aprofita el temps omplint-te com una copa (això és de Zaratustra) per a derramar després el teu esperit noblement.

Joan Maragall, carta a Josep Lleonart, 29 d'agost de 1905

Mentre el primer dels àmbits, **la ginesta o la represa catalanista**, modula la relació del poeta amb els seus conciutadans a l'entorn del tema de la identitat cultural catalana, en el segon, **la rosa o els avatars del cor**, mostra l'aïllament voluntari d'uns pocs escollits decidits a aprofundir en el treball intel·lectual i a buscar un ideal d'excel·lència de vida. El camí vers la intimitat, recorregut aquest cop en solitud, però amb un poeta pres de la joia irreprimible de comunicar visions d'afirmació en els joves, és el contingut del tercer dels àmbits, **l'ametller o el crit d'eterna juvenesa**. Finalment, el cicle es tanca amb el darrer espai, **el pi o l'ara de Maragall**, que dibuixa la darrera etapa d'un itinerari intel·lectual i que simbolitza l'ascensió progressiva vers la dissolució final de l'ésser en el temps mític.

Aquesta exposició es vol cloenda de l'Any Maragall, com homenatge retut al poeta en la mateixa casa on va viure, amb els originals que va escriure i amb les coses que el van acompanyar.

JAUME TRABAL I DOLÇA TORMO

Ginesta

Joan Maragall, “La ginesta altra vegada”, Seqüències, 1911.

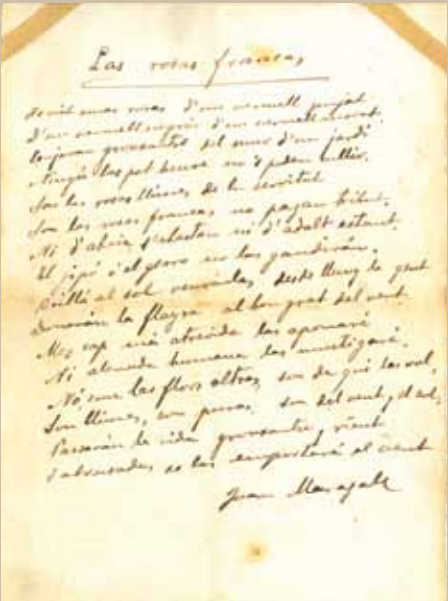
La ginesta altra vegada!
La ginesta amb tanta olor!
És la meva enamorada
que ve al temps de la calor.
Per a fer-li una abraçada
he pujat dalt del serrat:
de la primera besada
m'ha deixat tot perfumat.
Feia un vent que enarborava,
feia un sol molt resplendent:
la ginesta es regirava
furiada al sol rient.
Jo la prenc per la cintura:
l'estissora va en renou
desflorant tanta hermosura
fins que el cor me n'ha dit prou.

Amb un vímet que creixia
innocent a vora seu
he lligat la dolça aimia
ben estreta en un pom breu.
Quan l'he tinguda lligada
m'he girat de cara al mar...
M'he girat al mar, de cara,
que brillava com cristall;
he aixecat el pom en l'aire
i he arrencat a corre'avall.

Joan Maragall, postal a Maria Maragall Noble

Rosa

Joan Maragall, “Les roses franques”, Les Disperses, 1904.

He vist unes roses – d'un vermell pujat,
d'un vermell negrós, – d'un vermell morat.
Penjaven gronxant-se – del mur d'un jardí:
ningú les pot heure, – no es poden collir.
Són les roses lliures – de la servitud,
són les roses franques, – no paguen tribut.
Ni de baix s'abasten – ni de dalt estant:
el gipó ni el gerro – no se'n gaudiran.
Brillar al sol veuran-les – des de lluny la gent,
donaran la flaire – al bon grat del vent;
mes cap mà atrevida – les apomará
ni alenada humana – les mustigarà.
No, com les flors altres, – són de qui les vol:
són lliures, són pures, – són del vent i el sol.
Passaran la vida – gronxant-se i rient,
i abrusades se les emportarà el vent.

“La Voluntat” de Josep Clarà

Ametller

Joan Maragall, “L'ametller”, Les Disperses, 1904.

A mig aire de la serra
veig un ametller florit.
Déu te guard, bandera blanca,
dies ha que t'he delit!
Ets la pau que s'anuncia
entre el sol, núvols i vents...
No ets encara el millor temps
pro en tens tota l'alegria.

Fulla de l'arbre de Guernica emmarcada per Joan Maragall

Figureta de ceràmica de l'Alcora escollida per il·lustrar la primera edició de la Ben Plantada d'Eugeni d'Ors.

Pi

Joan Maragall, “El pi d'Estrac”, Seqüències, 1911.

Aquest és aquell pi com una catedral
que vora de la mar s'està secularment
bevent l'aire i la llum amb copa colossal
que mai travessa el sol, ni la pot moure el vent.

Immòbil beu els aires amb una remor igual
a aquella que en la platja ressona eternalment,
i llença una gran ombra en l'hora migdial
posant fredor i tenebra al cor del dia ardent.

Jo, a l'hora de la sesta, m'hi solc aixoplugar
de la mortal carícia del sol roent d'estiu,
i veig arran de terra la calda tremolar
entorn; i a sobre sento milers d'auells; i enllà
la mar, que brilla i riu.

El pi d'Estrac fotografia d'època.

